

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 czerwca 2021 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku M. D. z dnia 31 marca 2021 roku odmówił mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 30 listopada 2019 roku.

W uzasadnieniu wskazano, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 7 czerwca 2021 roku ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

(decyzja – k. 45 załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Odwołanie od w/w decyzji wniósł M. D., zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 30 listopada 2019 roku.

(odwołanie – k. 3-6)

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, wywodząc jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie- k. 13 – 13 verte)

Postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2022 roku Sąd pominął wniosek dowodowy wnioskodawcy o dopuszczenie dowodu z opinii łącznej biegłych zgłoszony w piśmie z dnia 12 lipca 2022 roku.

(postanowienie – k. 157)

Na rozprawie w dniu 5 października 2022 roku profesjonalny pełnomocnik wnioskodawcy poparł złożone przez niego odwołanie od decyzji ZUS z dnia 11 czerwca 2021 roku.

(rozprawa z dnia 5 października 2022 roku e-protokół (...):01:19 – 00:07:44 – płyta CD – k. 177)

W piśmie procesowym z dnia 18 października 2022 roku profesjonalny pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o przyznanie wnioskodawcy prawa do z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 30 listopada 2019 roku oraz zasądzenie kosztów postępowania od ZUS na rzecz wnioskodawcy według norm prawem przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia prawomocności orzeczenia do dnia zapłaty.

(pismo – k. 178-183)

Na rozprawie w dniu 12 grudnia 2022 roku Sąd postanowieniem na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. pominął wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego ortopedy.

(postanowienie wydane na rozprawie w dniu 12 grudnia 2022 roku e-protokół (...):10:17-00:13:08 – płyta CD – k. 217)

Na rozprawie w dniu 12 grudnia 2022 roku strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

(końcowe stanowiska stron – rozprawa z dnia 12 grudnia 2022 roku e-protokół (...):15:24-00:21:17 – płyta CD – k. 217)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. D. urodził się w dniu (...).

(okoliczność bezsporna)

Wnioskodawca ma wykształcenie średnie. Pracował w 1998 roku w stolarni w charakterze kierowcy- zaopatrzeniowca, a następnie ochroniarza. Skarżący wykonywał prace budowlane, w tym także pracował jako magazynier oraz prowadził działalność gospodarczą – kafejkę internetową.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 12 grudnia 2022 roku e-protokół (...):13:08-00:15:24 w związku z 00:07:47-00:10:17- płyta CD – k. 217)

Wnioskodawca od dnia 30 listopada 2019 roku do dnia 29 maja 2020 roku pobierał zasiłek chorobowy, a od dnia 30 maja 2020 roku do dnia 24 maja 2021 roku – świadczenie rehabilitacyjne w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 31 marca 2021 roku wnioskodawca złożył do ZUS wnioski o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

(wniosek – k. 1-3 załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z 20.05.2021 r. uznał, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Lekarz Orzecznik ZUS rozpoznał u odwołującego: zaburzenia adaptacyjne, mieszane zaburzenia osobowości – obserwacja, przewlekły zespół bólowy kręgosłupa – stan po urazie kręgosłupa szyjnego, stłuczenie lewego nadgarstka – uszkodzenie chrząstki trójkątnej nadgarstka lewego.

(orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS – k. 33-33 verte załączonych do sprawy akt organu rentowego, opinia lekarska – k. 88 dokumentacji orzeczniczo - lekarskiej w aktach ZUS)

Od w/w orzeczenia skarżący złożył sprzeciw.

(sprzeciw – k. 89 dokumentacji orzeczniczo - lekarskiej w aktach ZUS)

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 07.06.2021 r. ustalono, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. U skarżącego rozpoznano zaburzenia adaptacyjne o obrazie depresyjnym, zaburzenia osobowości, dnę moczanową, przewlekły zespół bólowy kręgosłupa w odc. szyjnym i lędźwiowym, stan po urazie kręgosłupa szyjnego w dniu 30.11.2019 r., stłuczenie lewego nadgarstka, uszkodzenie chrząstki trójkątnej nadgarstka lewego z niestabilnością lewego nadgarstka w wywiadzie.

(orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS – k. 44-44 verte, opinia lekarska – k. 99-101 dokumentacji orzeczniczo - lekarskiej w aktach ZUS)

W dniu 11 czerwca 2021 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wydał zaskarżoną decyzję.

(decyzja – k. 45 załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Z punktu widzenia neurologii u wnioskodawcy rozpoznano: przebyty uraz szyi i nadgarstka lewego 30.11.2019 r., zmiany zwyrodnieniowo- dyskopatyczne odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa z przewlekłym zespołem bólowym.

Wnioskodawca 30.11.2019 r. w czasie wypadku komunikacyjnego, będąc w pracy doznał urazu szyi i nadgarstka lewego. Był konsultowany w (...) Szpitala (...), gdzie założono mu kołnierz S. na szyję. Zalecono ortezę na lewy nadgarstek i zlecono rehabilitację. Od czasu wypadku skarży się na bóle odcinka szyjnego, drętwienie lewych kończyn, ból nadgarstka. Z powodu dolegliwości ze strony nadgarstka nosi ortezę. Po lekach psychiatrycznych i przeciwbólowych czuł się nadmiernie wyciszony.

Wnioskodawca w decyzji wydanej przez ZUS w dniu 11.06.2021 miał rozpoznane głównie zaburzenia psychiatryczne, natomiast przewlekły zespół bólowy kręgosłupa w odcinku szyjnym i lędźwiowym nie powodował objawów

uszkodzenia układu nerwowego. Nie występowały wtedy objawy korzeniowe, występowały objawy dny moczanowej i objawy stłuczenia lewego nadgarstka.

Od 30.05.2020 do 24.05.2021 wnioskodawca pobierał świadczenie rehabilitacyjne w związku wypadkiem przy pracy.

Stwierdzone w badaniu neurologicznym naruszenie sprawności organizmu nie powoduje długotrwałej niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej. Tym samym nie stwierdzono niezdolności wnioskodawcy do wykonywania pracy zarobkowej. Wnioskodawca może jednak wykonywać prace zgodne z poziomem posiadanych kwalifikacji, w tym prace biurowe.

(pisemna opinia podstawowa biegłego z zakresu neurologii – k. 32-34, pisemna opinia uzupełniająca biegłego z zakresu neurologii – k. 191-192)

Z punktu widzenia psychiatrii u wnioskodawcy rozpoznano: zaburzenia emocji, zachowania i nastroju na podłożu osobowości nieprawidłowej mieszanej. Wnioskodawca nie był jednak niezdolny do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu z powodu wskazanych chorób w dniu przedmiotowego badania i w dniu złożenia wniosku, jak i w dniu orzekania przez Lekarza Orzecznika i Komisję Lekarską ZUS. Częściowa niezdolność do pracy miała charakter okresowy z powodu problemów zdrowia psychicznego i ustąpiła w okresie trwania świadczenia rehabilitacyjnego. Niezdolność ta powstała kilka miesięcy po wypadku z dnia 30.11.2019 r. Niezdolność ta trwała około 6 miesięcy po rozpoczęciu leczenia. Niezdolność ta była tylko częściowym i pośrednim skutkiem wypadku z dn. 30.11.2019 r.

(pisemna opinia podstawowa biegłego z zakresu psychiatrii – k. 50-62)

Z punktu widzenia ortopedii u wnioskodawcy rozpoznano: przebyty uraz (30.11.2019) nadgarstka lewego i kręgosłupa szyjnego.

Stan po usztywnieniu operacyjnym (1.04.2022) nadgarstka lewego w przebiegu pourazowych, zaawansowanych zmian zwyrodnieniowych.

Zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego.

Dawno temu przebyte, prawidłowo wygojone urazy:

- złamania podgłowe III (2008) i II (2009) kości śródreza prawego z uszkodzeniem ścięgna prostownika palca IV (2008) ręki prawej wygojone z zachowaniem funkcji ręki;
- złamanie dalszej nasady kości promieniowej i wyrostka rylcowatego kości łokciowej prawych (2001) bez przemieszczenia;
- złamanie kostki bocznej podudzia lewego (2010);
- skręcenia stawu kolanowego lewego (2004) leczone artroskopowo (2006);
- złamanie wyniosłości międzykłykciowej kości piszczelowej lewej bez przemieszczenia (2015).

Nie stwierdzono jednak niezdolności wnioskodawcy do pracy zarobkowej.

Wnioskodawca doznał urazu w dn. 30.11.2019 r. i odmówił hospitalizacji.

Wnioskodawca leczony był zachowawczo, pozostawał na zwolnieniu lekarskim, następnie świadczeniu rehabilitacyjnym do 24.05.2021 r. Był zaopatrzony w ortezę nadgarstka lewego, jest osobą praworęczną.

Niekorzystne, pourazowe zmiany zwyrodnieniowe postępowały od czasu wypadku i opisywane były w RM w lutym i październiku 2021 r. W dacie wydania decyzji przez ZUS tj. 11.06.2021 już trwały. Zmiany są nieodwracalne.

Dolegliwości mogą zmniejszyć się, ustąpić po operacyjnym usztywnieniu nadgarstka. Rehabilitacja może zmniejszyć dolegliwości, poprawić chwytność palców i kończyny górnej lewej, które to czynności nigdy nie zostały utracone.

Stwierdzone schorzenia nie upośledzają czynności narządu ruchu wnioskodawcy w stopniu dającym podstawę do orzekania o niezdolności do pracy po upływie świadczenia rehabilitacyjnego.

Dalsze leczenie tak operacyjne jak i rehabilitacja mogą być prowadzone w ramach niezdolności do pracy bądź w czasie wolnym od pracy.

Z upływem czasu zmiany zwyrodnieniowe znacznie pogłębiły się i w dniu 1.04.2022 r. nadgarstek lewy usztywniono operacyjnie.

Orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności stwarza możliwość zatrudnienia wnioskodawcy w warunkach pracy chronionej, co jest korzystne, daje możliwość przystosowania do pracy. Naruszenie sprawności organizmu wnioskodawcy nie powoduje niemożności przekwalifikowania się. Wnioskodawca może wykonywać wszystkie prace biurowe, nie jest osobą jednoręczną tylko oburęczną z częściowym ograniczeniem funkcji kończyny górnej w zakresie nadgarstka lewego i może pracować efektywnie.

Naruszenie sprawności organizmu nie uniemożliwia wnioskodawcy wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Wnioskodawca z wykształceniem średnim z maturą poza pracami fizycznymi wykonywał pracę ochroniarza, prowadził działalność gospodarczą - kafejkę internetową i może wykonywać wszystkie prace biurowe i im podobne umysłowe. Nie powinien podejmować prac wymagających przeciążenia kończyny górnej lewej, co nie znaczy, że nie może pracować.

(pisemna opinia podstawowa biegłego z zakresu ortopedii – k. 133-135, pisemna opinia uzupełniająca biegłego z zakresu ortopedii – k. 200-201)

Orzeczeniem Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. z dnia 24 czerwca 2022 roku ubezpieczony został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Orzeczenie wydano do dnia 30.06.2024 roku. Istnienia niepełnosprawności nie da się ustalić. Ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 19.05.2022 roku. Ponadto, w zakresie wskazań dotyczących odpowiedniego zatrudnienia wskazano, że skarżący może ją wykonywać w warunkach pracy chronionej. Wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie danej osoby. Wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki.

(orzeczenie – k. 146, k. 150)

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie w szczególności załączone do akt sprawy akta rentowe ubezpieczonego, jego dokumentację medyczną, wydane w sprawie opinie biegłych: ortopedy, psychiatry, neurologa, a zatem biegłych, których specjalizacje odpowiadają rodzajowi schorzeń, występujących u wnioskodawcy, w aspekcie konsekwencji - wypadku przy pracy oraz zeznań wnioskodawcy.

Wskazani biegli, zapoznali się z przedłożoną dokumentacją lekarską z przebiegu choroby i leczenia wnioskodawcy, na jej podstawie oraz badania bezpośredniego wnioskodawcy, opisali stan jego zdrowia. Opinie biegłych są jasne, wnikliwe, spójne, logiczne i obiektywne, w sposób przejrzysty i wyczerpujący opisują stan zdrowia wnioskodawcy oraz sporządzone zostały zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot, będąc tym samym wiarygodnym źródłem dowodowym. Opinie nie zawierają sprzeczności ani braków, które pozbawiałyby je mocy dowodowej, zostały przekonująco uzasadnione, a zawarty w nich końcowy wniosek orzeczniczy został przez biegłych logicznie uzasadniony. Z tych przyczyn Sąd uczynił podstawą swoich ustaleń w sprawie opinie w/w biegłych przyjmując, że stanowią one w całości pełnowartościowe źródło dowodowe.

Powołani w sprawie biegli orzekli jednogłośnie, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy doznanym w dniu 30.11.2019 r.

Zaznaczyć przy tym należy, że biegły ortopeda i neurolog uzupełnili swe opinie wyjaśniając w rzetelny sposób ich podstawy, tym samym ustosunkowując się do zarzutów skarżącego i jego pełnomocnika stanowiących próbę podważenia niniejszych opinii. Jednocześnie wnioskodawca nie kwestionował opinii biegłego z zakresu psychiatrii.

W oparciu o wszechstronne opinie wskazanych wyżej biegłych stwierdzić należy, że zarzuty wnioskodawcy i jego pełnomocnika wobec nich są niezasadne i stanowią tylko bezpodstawną polemikę z wnioskami tych biegłych, nie zawierają natomiast merytorycznych zasadnych podstaw do jej zakwestionowania. Zgodnie z art. 285 § 1 k.p.c. biegły zobowiązany jest uzasadnić swoją diagnozę. W uzasadnieniu opinii biegłego winny się zatem znaleźć wszelkie informacje, które są potrzebne sądowi, jako wiadomości specjalistyczne, konieczne do ustalenia stanu faktycznego, a więc także umożliwiające weryfikację danych podanych przez biegłego, poprzez np. załączone dokumenty (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2012 r. II CSK 369/11).

W ocenie Sądu, wnioskodawca nie wskazał na uchybienia powołanych w sprawie opinii biegłych, przy wydawaniu opinii i formułowaniu wniosków, które mogłyby je podważać. Należy, bowiem, podkreślić, iż podstawą zakwestionowania opinii, nie może być fakt, iż treść wydanej w sprawie opinii nie jest zbieżna z zapatrywaniami oraz stanowiskiem w sprawie danej strony. Innymi słowy, nie można kwestionować opinii tylko dlatego, że de facto strona nie jest zadowolona z opinii przedstawionej przez dotychczasowego biegłego. Słusznie wskazuje się w judykaturze, że opowiedzenie się za odmiennym stanowiskiem, oznaczałoby, bowiem, przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by upewnić się, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania, jak strona kwestionująca (vide m. in.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 lutego 2013 roku w sprawie III AUa 1180/12, LEX 1294835; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22 lutego 2013 roku w sprawie I ACa 76/12, LEX 1312019). Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem, przyczynami mogącymi przemawiać za koniecznością uzyskania dodatkowej opinii od innego biegłego są na przykład nielogiczność wyciągniętych przez niego wniosków, zawarcie w opinii sformułowań niekategorycznych, niejednoznacznych czy też brak dostatecznej mocy przekonywującej opinii (tak m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 lutego 2013 roku w sprawie I ACa 980/12, LEX 1293767; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 kwietnia 2013 roku w sprawie I ACa 148/13, LEX 1313335).

Sąd Okręgowy uznał zatem w pełni wartość dowodową wskazanych opinii biegłych i podzielił jako przekonywujące, wnioski wypływające z jej treści.

Jednocześnie postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2022 roku tutejszy sąd pominął wniosek dowodowy wnioskodawcy o dopuszczenie dowodu z opinii łącznej biegłych zgłoszony w piśmie z dnia 12 lipca 2022 roku oraz postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 12 grudnia 2022 roku pominął wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego ortopedy jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania. Należy zauważyć, iż dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, jedynie wtedy gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 II CR 817/73 nie publ).

W ocenie Sądu uwzględnienie powyższego wniosku prowadziłoby do niepotrzebnego wydłużenia postępowania, w sytuacji, gdy wszystkie istotne okoliczności zostały w niniejszej sprawie już wyjaśnione. Zgodnie z art. 6 § 1 k.p.c., sąd powinien przeciwdziałać przewlekaniu postępowania i dążyć do tego, aby rozstrzygnięcie nastąpiło na pierwszym posiedzeniu, jeżeli jest to możliwe bez szkody dla wyjaśnienia sprawy. Z opinii biegłych powołanych w niniejszej sprawie wynika niezbicie, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie podlega oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 6 ust.1 pkt. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku (Dz. U. z 2022 poz. 2189, z późn. zm.) o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje „renta z tytułu niezdolności do pracy”.

Jak stanowi art. 16 ust 1 w/w ustawy Stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu oraz jego związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową ustala lekarz orzecznik lub komisja lekarska. W przypadku ustalania prawa do świadczeń, o których mowa w **art. 6** ust. 1 pkt 2 i 5-8, lekarz orzecznik lub komisja lekarska ustala również niezdolność do pracy oraz jej związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową, a także związek śmierci ubezpieczonego lub rencisty z takim wypadkiem lub chorobą.

Natomiast w myśl art. 17 ust.1 cytowanej ustawy, przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2022.0.504) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach składkowych oraz nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów;
4. nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była okoliczność, czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 30 listopada 2019 roku.

W myśl art. 12 w/w ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się, stosownie do art. 13 ust 1 ustawy stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji lub możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Na gruncie powyższego przepisu, Sąd Najwyższy, wielokrotnie, w swych orzeczeniach, wskazywał, że warunki określone w art. 12 ustawy emerytalnej są spełnione wówczas, gdy naruszenie sprawności organizmu jest tego rodzaju, że stanowi przeszkodę do wykonywania pracy. Samo zaś naruszenie sprawności organizmu nie skutkujące niemożnością wykonywania pracy, lecz możliwe np. do leczenia w warunkach zwolnień lekarskich, nie jest wystarczające (wyrok SN z 19 grudnia 2000, II UKN 160/00 OSNP 2002/16/396). Należy również zauważyć,

że w orzecznictwie przyjęte zostało jednoznacznie, że częściowa utrata zdolności do pracy zarobkowej nie jest równoznaczna z niemożliwością wykonywania dotychczasowego zatrudnienia lecz oznacza coś więcej, to jest niemożność wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Dopiero zmiana zawodu w ramach posiadanych kwalifikacji i brak rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu stanowią podstawę do przyznania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (wyrok SN z 25 listopada 1998 r., II UKN 326/98, OSNP 2000/1/36).

W myśl ogólnych zasad postępowania cywilnego na wnioskodawcy reprezentowanym przez profesjonalnego pełnomocnika spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Z treści art. 232 k.p.c. wynika, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powyższego nie zmienia możliwość prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego z urzędu.

W postępowaniu odwoławczym od decyzji odmawiającej prawa do świadczenia sąd ubezpieczeń społecznych ocenia legalność decyzji według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 maja 2004 r., II UK 395/03, OSNP 2005 nr 3, poz. 43 oraz z dnia 7 lutego 2006 r., I UK 154/05, LEX nr 272581). Stąd też postępowanie dowodowe przed sądem w sprawie o świadczenie uzależnione od niezdolności ubezpieczonego do pracy powinno zmierzać do ustalenia, czy w dacie orzekania przez organ rentowy po stronie ubezpieczonego występowały w tym zakresie wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie świadczenia.

Ustalenia dokonane w toku postępowania przed sądem nie uzasadniają zmiany zaskarżonej decyzji i nie stanowią podstawy do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności w związku z wypadkiem przy pracy.

Bezspornym jest, że wypadek jakiego doznał ubezpieczony w dniu 30 listopada 2019 roku był wypadkiem przy pracy. Jednakże przeprowadzone postępowanie wykazało, że wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 w/w ustawy w związku z tym wypadkiem. Wynika to w sposób jednoznaczny z opinii biegłych o specjalizacjach lekarskich, odpowiadających charakterowi schorzeń występujących u skarżącego, potwierdzając, tym samym, zasadność orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS i w konsekwencji prawidłowość zaskarżonej decyzji organu rentowego.

Stosownie do zgodnych opinii biegłych, powołanych w przedmiotowej sprawie, uznać należy, że nie stwierdzono niezdolności wnioskodawcy do pracy zarobkowej w związku z wypadkiem przy pracy doznany w dniu 30 listopada 2019 roku.

Z punktu widzenia neurologii u wnioskodawcy rozpoznano: przebyty uraz szyi i nadgarstka lewego 30.11.2019 r., zmiany zwyrodnieniowo- dyskopatyczne odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa z przewlekłym zespołem bólowym. Wnioskodawca w decyzji wydanej przez ZUS w dniu 11.06.2021r. miał rozpoznane głównie zaburzenia psychiatryczne, natomiast przewlekły zespół bólowy kręgosłupa w odcinku szyjnym i lędźwiowym nie powodował objawów uszkodzenia układu nerwowego. Nie występowały wtedy objawy korzeniowe, występowały objawy dny moczanowej i objawy stłuczenia lewego nadgarstka. Stwierdzone w badaniu neurologicznym naruszenie sprawności organizmu nie powodowało jednak długotrwałej niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej przez wnioskodawcę.

Z punktu widzenia psychiatrii u wnioskodawcy rozpoznano: zaburzenia emocji, zachowania i nastroju na podłożu osobowości nieprawidłowej mieszanej. Wnioskodawca nie był jednak niezdolny do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu z powodu wskazanych chorób w dniu przedmiotowego badania i w dniu złożenia wniosku, jak i w dniu orzekania przez Lekarza Orzecznika i Komisję Lekarską ZUS. Częściowa niezdolność do pracy miała charakter okresowy z powodu problemów zdrowia psychicznego i ustąpiła w okresie trwania świadczenia rehabilitacyjnego. Niezdolność ta powstała kilka miesięcy po wypadku z dnia 30.11.2019 r. Niezdolność ta trwała około 6 miesięcy po rozpoczęciu leczenia. Niezdolność ta była tylko częściowym i pośrednim skutkiem wypadku z dn. 30.11.2019 r.

Z punktu widzenia ortopedii, wnioskodawca leczony był zachowawczo, pozostawał na zwolnieniu lekarskim, następnie świadczeniu rehabilitacyjnym do 24.05.2021 r. Był zaopatrzony w ortezę nadgarstka lewego, jest osobą praworęczną. Niekorzystne, pourazowe zmiany zwyrodnieniowe postępowały od czasu wypadku i opisywane były w RM w lutym i październiku 2021 r. W dacie wydania decyzji przez ZUS tj. 11.06.2021r. już trwały. Zmiany są nieodwracalne. Orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności stwarza możliwość zatrudnienia wnioskodawcy w warunkach pracy chronionej, co jest korzystne, daje możliwość przystosowania do pracy.

Wobec wyżej wskazanych opinii biegłych, Sąd nie znalazł okoliczności uzasadniających zmianę zaskarżonej decyzji ZUS i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 30 listopada 2019 roku.

Z dokonanych ustaleń wynika, że wnioskodawca urodził się w dniu (...) jest zatem, osobą w wieku aktywności zawodowej. Posiada wykształcenie średnie. Pracował w 1998 roku w stolarni w charakterze kierowcy-zaopatrzeniowca, a następnie ochroniarza. Skarżący wykonywał prace budowlane, w tym także pracował jako magazynier oraz prowadził działalność gospodarczą – kafejkę internetową. Jest, więc, osobą, w wieku nie wykluczającym, możliwości wykonywania aktywności zawodowej, lub ewentualne przekwalifikowanie się. W oparciu o opinie biegłego z zakresu ortopedii Sąd doszedł do przekonania, że wnioskodawca może wykonywać wszystkie prace biurowe, nie jest osobą jednoręczną tylko oburęczną z częściowym ograniczeniem funkcji kończyny górnej w zakresie nadgarstka lewego i może pracować efektywnie. Ów naruszenie sprawności organizmu nie uniemożliwia jednak wnioskodawcy wykonywania pracy zgodnej z poziomem jego posiadanych kwalifikacji. Natomiast z opinii biegłego z zakresu neurologii wynika, że wnioskodawca może wykonywać prace zgodne z poziomem posiadanych kwalifikacji, w tym prace biurowe.

Na marginesie wskazać należy także, że wprawdzie wnioskodawca jest osobą o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności to jednak należy wskazać, że zgodnie z treścią art.2 punkt 10 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U.2021.0.573 t.j.) niepełnosprawność - oznacza trwałą lub okresową niezdolność do wypełniania ról społecznych z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, w szczególności powodującą niezdolność do pracy. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 2 ww. ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych).

Pojęcie umiarkowanego stopnia niepełnosprawności nie jest równoznaczne z pojęciem całkowitej czy też częściowej niezdolności do pracy. W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że błędne jest utożsamianie pojęcia niepełnosprawności z pojęciem niezdolności do pracy określonym w art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych . Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (art. 4) wiąże zaliczenie do stopnia niepełnosprawności ze zdolnością do wykonywania zatrudnienia, a nie z niezdolnością do pracy w rozumieniu przepisów rentowych, a nadto z możliwością wypełniania ról społecznych jako elementu uczestnictwa w życiu społecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2005 roku, I UK 102/04).

Wobec powyższego Sąd Okręgowy w Łodzi, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie wnioskodawcy, uznając je za niezasadne.

z/odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. wnioskod. przez PI